γονεῖς της τοὺς εἶχαν σκοτώσει οἱ πειραταί. Ἔδειχνε μιὰ ἀπίστευτη ψυχραιμία "Ὅταν μάλιστα ὁ Σάρκεϋ τὴ ἔπιασε ἀπ' τὴ μέση, ἐκείνη κατώρθωσε νὰ τοῦ χαμογελάση.

—Νὰ μὲ πάρη ὁ διάολος, ξεφώνισε ὁ ἀρχιπειρατὴς γοητευμένος, ἂν αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν γεννήθηκε γιὰ νὰ γίνη γυναῖκα κουρσάρου!

—Μὴν ξεχνᾶς, πλοίαρχε, πῶς ἡ γυναῖκες ἀνήκουνε σ' ὅλους! φώναξε τότε ἕνας ἀξιωματικός.

—Καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσουμε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπε ἀγριεμένος ὁ Σουῆτλοξ.

—"Οποιος θέλει νὰ τὸν κάνω κομμάτια, ἂς ἔρθει πιὸ κοντά! μούγκρισε ὁ πλοίαρχος, κυττάζοντας ὁλόγυρά του. Πρέπει νὰ ξέρης, κοπέλλα μου, πῶς δὲν γεννήθηκε ἀκόμα ἐκεῖνος ποὺ θὰ σὲ πάρη ἀπ' τὰ χέρια μου. Ἔλα, νὰ μοῦ ζήσης, κάτσε στὰ γόνατά μου, ἀγκάλιασέ με μὲ τὰ χεράκια σου. Μπράβο, ἔτσι! Νὰ μὲ πάρη ὁ διάολος, ἂν δὲν μ' ἀγάπησε μὲ τὸ πρῶτο ποὺ μὲ εἶδε!

Ἡ Ἰνές, καθισμένη τώρα στὰ γόνατα τοῦ ἀρχικουρσάρου, ἔπαιζε μὲ τὰ μαλλιά του, τοῦ χάϊδευε τ' αὐτιὰ καὶ τὰ μάγουλα. Οὔτε οἱ ἀξιωματικοί, οὔτε ὁ γιατρὸς—παληὸς ἐγκληματίας κι' αὐτὸς—ὅσο κι' ἂν εἴχανε ψηθῆ ἀπ' τὴν κολασμένη ζωή τους, δὲν μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὸν ἀποτροπιασμό τους μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπερίγραπτο θέαμα. Ὁ Σάρκεϋ ἀπεναντίας ἔλαμπε ἀπ' τὴν χαρά του.

Ὁ γιατρὸς ὅμως, καθὼς παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν ἀπίστευτη σκηνή, ποὺ φαινότανε παρμένη ἀπ' τὴν κόλασι, ἔδειξε μιὰν ἀσυνήθιστη γι' αὐτὸν ταραχή. Τὰ χαρακτηριστικά του τεντώθηκαν, κέρωσε καὶ τὸ κατακόκκινο ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τό πιοτὸ πρόσωπό του κιτρίνισε.

—Κύτταξε τὸ χέρι της, πλοίαρχε Σάρκεϋ! φώναξε μὲ τρεμάμενη φωνή. Γιὰ τὸ Θεό, κύτταξε τὸ χέρι της!

Ὁ Σάρκεϋ κύτταξε τότε τὸ χέρι ποὺ τὸν χάϊδευε κι' ἀνατρίχιασε. Ἦτανε κίτρινο, σὰν χέρι πεθαμένου, μερικὲς πέτσες κιτρινωπές, συχαμένες, συγκρατοῦσανε τὰ φαγωμένα δάχτυλα, μιὰ σκόνη, λευκὴ σὰν τὸ θαμπάκι τὸ σκέπαζε ὁλόκληρο. Σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, μιὰ κραυγὴ φρίκης βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Σάρκεϋ. Σκούντησε ἀπότομα τὴ νέα ἀπὸ πάνω του. Ἐκείνη ἀπάντησε μὲ μιὰ κραυγὴ θριάμβου καὶ χύμηξε ἀπάνω στὸ γιατρό. Δὲν τὸν πρόκανε ὅμως, γιατὶ χώθηκε οὐρλιάζοντας κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ἅρπαξε τότε τὸν Γκαλογουαίη ἀπ' τὰ γένεια κ' ἔμπηξε τὰ νύχια της μέσα στὶς σάρκες τοῦ προσώπου του. Γρήγορα ὅμως τῆς ξέφυγε κι' αὐτὸς καὶ μὲ τὸ ματωμένο μαχαῖρι του τὴν κράτησε σ' ἀπόστασι, ἐνῶ ἐκείνη ἔβγαζε ἀναρθρες φωνὲς καὶ χειρονομοῦσε γελῶντας σὰν τρελλή. Μὲ δυσκολία τὴν ξανάκλεισαν στὴν καμπίνα ποὺ βρισκόταν καὶ ποὶν καὶ τότε οἱ τρεῖς ἄνδρες κυττάχτηκαν κατάματα ἐνῶ ἔτρεμαν ἀπ' τὴ φρίκη. Μιὰ τρομερὴ λέξι τοὺς ἔκαιγε τὰ χείλη. Πρῶτος μίλησε ὁ Γκαλογουαίη:

—Λέπρα! Ἡ καταραμένη μᾶς κόλλησε λέπρα!

—Ἐμένα δὲν μ' ἄγγιξε, εἶπε ὁ γιατρός.

—Τότε οὔτε καὶ μένα, εἶπε ὁ ναύκληρος. Μ' ἅρπαξε μονάχα ἀπ' τὰ γένεια. Δὲν θ' ἀφήσω τρίχα.

—Τί τρομερὴ ἀπροσεξία! εἶπε ὁ γιατρός. Ἔπρεπε νὰ τὴν ὑποψιαστοῦμε, δὲν ἤτανε διόλου φυσικὴ ἡ στάσι της. Καὶ τώρα, εἴτε εἴμαστε μολυσμένοι, εἴτε ὄχι, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἡσυχάσουμε, πρὶν περάσει ἕνας χρόνος!

Ὁ Σάρκεϋ, χωμένος στὸ κάθισμά του, ἄκουγε τὸν γιατρὸ καὶ σκούπιζε μ' ἕνα κόκκινο μαντῆλι τὴν καταραμένη σκόνη ποὺ τοῦ λέρωνε τὸ πρόσωπο.

—Ἐγώ; ρώτησε μὲ φωνὴ γεμάτη φόβο. Τί λὲς γιὰ μένα, γιατρέ; Ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ γλυτώσω; Μίλα λοιπόν, παληόσκυλο, ἐσένα ρωτῶ. Ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ μένα;...

Ὁ γιατρὸς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του:

—Πλοίαρχε Σάρκεϋ, εἶπε, δὲν θὰ ἤτανε σωστὸ νὰ σοῦ πῶ ψέμματα. Τὸ μόλυσμα εἶνε ἀπάνω σου. Ὅταν τὰ λέπια τῆς λεπρας πιάσουν ἀπάνω σ' ἕναν ἄνθρωπο, δὲν ὑπάρχει πειὰ ἐλπίδα..

Ὅταν ξημέρωσε, οἱ πειραταὶ κάμανε σύσκεψι καὶ κατόπιν ἔστειλαν ἀντιπροσώπους στὸν πλοίαρχο.

—Νὰ σᾶς φάη ἡ θάλασσα ὅλους, κανάγηδες! μούγκρισε μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω, ὅταν τοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα. Τώρα θὰ σᾶς σπάσω τὰ κεφάλια! Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα, Γκαλογουαίη, Μαρτέν, Φίλεϋ, βαράτε τους νὰ ἡσυχάσουμε μιὰ γιὰ πάντα.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ὅμως δὲν ὑπάκουσαν αὐτὴ τὴ φορά. Τότε κατάλαβε πῶς ἤτανε ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Οἱ ναῦτες ρίχτηκαν ἀπάνω του καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τὸν εἶχανε δεμένο στὸ μεγάλο κατάρτι. Κι' ἀπὸ κεῖ ὅμως τοὺς κύτταζε ἀπειλητικὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔμαθε τόσα χρόνια νὰ κυβερνᾶ τέτοια καθάρματα.

—Πλοίαρχε Σάρκεϋ, εἶπε τότε ὁ Σουῆτλοξ, ὅλα θὰ μποροῦσαμε νὰ στὰ συχωρέσουμε, ὡς καὶ τὸ φόνο τοῦ ξυλουργοῦ Τζαΐμς, ποὺ τὸν σκότωσες μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, κι' ὅλα τ' ἄλλα. Ξέρουμε ὅμως τώρα, πῶς ἡ παρουσία σου στὸ πλοῖο εἶνε κίνδυνος χειρότερος κι' ἀπὸ τὸ θάνατο! Ἂν κολλήσουμε κι' ἐμεῖς λέπρα, θὰ σαπίσουμε σιγὰ-σιγὰ ὡς τὸ κόκκαλο καὶ θὰ σκουλικιάσουμε ζωντανοί. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε, ὅσο ἀκόμα εἶνε καιρὸς καὶ δὲν μᾶς ἄγγιξε τὸ θανατικό, νὰ σὲ ρίξουμε σὲ μιὰ βάρκα μαζὶ μὲ τὴ λεπρὴ κι' ἡ τύχη πειὰ θ' ἀποφασίση γιὰ σᾶς.

. . . . . .

ε' Ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ «Ἐνάτης». 26 Ἰανουαρίου 1721. — Πέντε ἄνδρες τοῦ πληρώματος προσεβλήθησαν ἀπὸ σκορβοῦτο, ἀπὸ τὴν διαρκῆ χρῆσι παστοῦ κρέατος. Ἔστειλα λοιπὸν ἕνα ἀπόσπασμα στὶς Β. Δ. ἀκτὲς τῆς Σπανιόλας γιὰ ν' ἀγοράσουν ὀπωρικά.

Ὥρα 7η ἑσπερινή.—Ἡ δυὸ βάρκες ἐπέστρεψαν στὸ πλοῖο μὲ ὀπωρικὰ καὶ νωπὸ κρέας. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ναύκληρος ἀναφέρει ὅτι στὴν ἀκτὴ ποὺ βγήκανε βρῆκαν τὸν σκελετὸ μιᾶς γυναικὸς μὲ Εὐρωπαϊκὰ φορέματα. Κοντά της βρῆκαν μιὰ βαρειὰ πέτρα, μὲ τὴν ὁποία εἶνε φανερὸ ὅτι τῆς σύντριψαν τὸ κρανίο. Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὑπάρχει μιὰ καλύβα ἀπὸ χαμόκλαδα, ἡ ὁποία κατοικήθηκε γιὰ ἕνα διάστημα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ μισοκαμμένα ξύλα, κόκκαλα κι' ἄλλα σημάδια, ποὺ βρέθηκαν μέσα. Στὶς ἀκτὲς αὐτὲς κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι ἐκεῖ εἶχε ἐγκαταλειφθεῖ τὸν περασμένο χρόνο ὁ ἀμοιβόρος πειρατὴς Σάρκεϋ. Δὲν ξέρουν ὅμως ἂν προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας ἢ μπαρκάρισε σὲ κανένα πλοῖο. Ἂν βρίσκεται στὴ θάλασσα, ὁ Θεὸς νὰ τὸν στείλη μπροστὰ στὰ κανόνια μας».

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ-Υ-Α

Ἦταν κίτρινο σὰν χέρι πεθαμένου !...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ «Humea Elegans» εἶνε, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὁ Βοργίας τῶν φυτῶν. Ἐκπνέει μιὰ δηλητηριώδη ὀσμή, ἡ ὁποία ξηραίνει τὰ φύλλα ὅλων τῶν ἄλλων φυτῶν, ποὺ βρίσκονται γύρω του.

* * *

Ἡ δάλια, τὸ γνωστὸν ἄνθος, τὴν μετέφερε στὴν Εὐρώπη ὁ Οὔμπολδ στὰ 1789 ἀπὸ τὸ Μεξικό.

* * *

Ὡς τὰ 1570 τὸ λουλάκι ἦταν ἄγνωστο στοὺς Εὐρωπαίους, ἐνῶ οἱ Ἰνδοὶ τὸ ἤξεραν πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια.